ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Euro Project BETA, s. r. o., člen koncernu,** se sídlem Pobřežní 224/20, Praha 8, zastoupený JUDr. Radomírem Šimkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 65, Praha 10, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Sdružení ochránců přírody a krajiny, o. s., se sídlem Trojmezní 1864/20, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2010, č. j. 9 Ca 115/2007 - 111,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2005, č. j. MHMP-162983/2005/OOP-V-1081/R-336/Pra, Magistrát hl. m. Prahy, odbor ochrany životního prostředí, udělil na základě žádosti žalobce souhlas podle § 37 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) ke stavební činnosti prováděné podle projektové dokumentace „Rezidence Na Vyhlídce, Praha 9“ v ochranném pásmu zvláště chráněného území – přírodní památky Prosecké skály. Odvolání osoby zúčastněné na řízení proti tomuto rozhodnutí Ministerstvo

životního prostředí rozhodnutím ze dne 17. 5. 2006, č. j. 500/2375/503 21/05, zamítlo a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdilo.

Na základě podnětu osoby zúčastněné na řízení ministr životního prostředí ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) rozhodnutím ze dne 27. 9. 2006, č. j. 5444/M/06, 66630/ENV/06, zrušil výše označené odvolací rozhodnutí Ministerstva životního prostředí i rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy vydané v prvním stupni a věc vrátil Magistrátu hl. m. Prahy k novému projednání. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který ministr životního prostředí rozhodnutím ze dne 19. 1. 2007, č. j. 356/M/07, 4674/ENV/07, zamítl, a potvrdil rozkladem napadené rozhodnutí ministra životního prostředí vydané v rámci přezkumného řízení v prvním stupni.

Žalobce napadl rozhodnutí ministra o rozkladu žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 14. 6. 2010, č. j. 9 Ca 115/2007 - 111, zamítl.

Městský soud neuznal námitku žalobce, podle níž měl být žalobou napadeným rozhodnutím porušen § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu. Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 27. 9. 2006 nebylo žalobou napadeným rozhodnutím zrušeno ani změněno, ale potvrzeno, takže zmiňované ustanovení správního řádu na věc podle městského soudu vůbec nedopadá.

Městský soud dospěl k závěru, že původní rozhodnutí magistrátu a žalovaného následně zrušená v přezkumném řízení byla skutečně vydána v rozporu s právními předpisy a že toto porušení právního předpisu bylo zjevné ze spisového materiálu, takže byl dán důvod pro zrušení těchto rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení.

Městský soud zdůraznil, že názor vyjádřený v rozhodnutí ministra životního prostředí vydaném v prvním stupni, podle něhož je plán péče o přírodní památku Prosecké skály závazným podkladem pro rozhodování orgánu ochrany přírody, byl posléze korigován žalobou napadeným rozhodnutím, v němž ministr životního prostředí podle městského soudu správně zdůraznil, že sice nejde o dokument závazný, ovšem z hlediska ochrany zvláště chráněného území klíčový. Pokud hodlá orgán ochrany přírody udělit souhlas ke stavební činnosti, která je s plánem péče v rozporu, musí dostatečně zjistit skutkový stav a za pomoci znalce zdůvodnit, že taková činnost nebude v rozporu s cílem ochrany dané přírodní památky a jejího ochranného pásma. Původní rozhodnutí magistrátu ani rozhodnutí žalovaného, následně zrušená v přezkumném řízení, se podle městského soudu dostatečně nevypořádala s jednoznačným požadavkem uvedeným v plánu péče o danou přírodní památku, kterým je zabánit jakékoli další stavební činnosti v ochranném pásmu přírodní památky. Orgán ochrany přírody měl za těchto okolností zdůvodnit, na základě jakých skutečností má za to, že stavební činností, k níž uděluje souhlas, nemůže za žádných okolností dojít k ohrožení či dokonce k poškození chráněné přírodní památky. Předpokladem přesvědčivosti takového závěru je podle městského soudu řádně zjištěný skutkový stav spočívající především v důkladném znaleckém posouzení možných dopadů stavebních činností na předmět ochrany. K takovému posouzení ovšem došlo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, kdy si magistrát jako orgán ochrany přírody v průběhu dalšího řízení v prvním stupni opatřil další

podklady pro rozhodnutí. Na základě těchto podkladů pak Magistrát hl. m. Prahy rozhodnutím ze dne 30. 1. 2008, č. j. MHMP-162983/2005/OOP-V-1081/R-9/2008/Pra, žalobci souhlas podle § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ke stavební činnosti v ochranném pásmu dané přírodní památky opětovně udělil. Odvolání osoby zúčastněné na řízení proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 8. 2008, č. j. 500/685/503 21/08, a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

Dále městský soud konstatoval, že vedle nevypořádání se s plánem péče a nedostatečného zjištění skutkového stavu k této otázce byla dalším důvodem, pro který ministr životního prostředí v přezkumném řízení právem zrušil původní rozhodnutí magistrátu a žalovaného ve věci souhlasu s předmětnou stavební činností žalobce, rovněž ta skutečnost, že správní orgány řádně nezdůvodnily, z jakých důvodů neučinily podkladem svého rozhodnutí další odborné studie a vyjádření týkající se dané lokality, které měly k dispozici. Orgány ochrany přírody obou stupňů zcela pominuly podle městského soudu negativní stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ČR ke geotechnickému posudku RNDr. Ing. Z., které označuje jakékoliv záměry další výstavby v ochranném pásmu přírodní památky za potenciální ohrožení předmětu zákonné ochrany. Městský soud se ztotožnil s názorem ministra životního prostředí, že z rozhodnutí zrušených v přezkumném řízení není patrno, proč orgány ochrany přírody vycházely pouze z dokumentů zpracovaných RNDr. Ing. Z. a k jiným relevantním dokumentům nepřihlédly. Správní orgány tak podle městského soudu jednaly v rozporu s § 34 odst. 5 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), neboť v rozhodnutí nevyhodnotily veškeré shromážděné důkazy v jejich vzájemné souvislosti, resp. z jejich rozhodnutí není patrné, jakými úvahami byly vedeny při hodnocení těchto důkazů.

Městský soud dále konstatoval, že žalobou napadená rozhodnutí ministra životního prostředí v obou stupních byla vydána k tomu příslušným správním orgánem a mají veškeré zákonné náležitosti, rozhodně tedy netrpí žádnou vadou, která by měla způsobovat jejich nicotnost, jak namítal žalobce.

Na těchto závěrech podle městského soudu nic nemění ani přesvědčení žalobce, že na základě původních rozhodnutí zrušených v přezkumném řízení nabyl práva v dobré víře. Městský soud připomněl, že podle § 94 odst. 2 správního řádu nabytí práv v dobré víře zakládá nepřípustnost přezkumného řízení pouze tehdy, pokud byl účastníkovi rozhodnutím udělen souhlas k občanskoprávnímu, obchodněprávnímu nebo pracovněprávnímu úkonu nebo povolen vklad práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí nebo jestliže bylo rozhodnuto ve věci osobního stavu. O žádný z těchto případů se v dané věci nejedná, rozhodnutí orgánu ochrany přírody o udělení souhlasu ke stavební činnosti v ochranném pásmu zvláště chráněného území vydané podle § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny není v žádném případě rozhodnutím, kterým by byl účastníkovi řízení (žadateli) udělen souhlas k občanskoprávnímu úkonu, jak se mylně domníval žalobce. Předmětem rozhodování orgánu ochrany přírody není samotná realizace občanskoprávního úkonu žalobcem, ale otázka, zda z pohledu ochrany přírody lze žalobci přiznat veřejné subjektivní právo provádět stavební činnost v ochranném pásmu přírodní památky.

Městský soud dále odkázal na § 94 odst. 4 správního řádu, podle něhož jestliže správní orgán v průběhu přezkumného řízení dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo k veřejnému zájmu, řízení zastaví. Městský soud se přitom ztotožnil se závěrem ministra životního prostředí, že újma, která mohla stavební činností vzniknout na přírodní památce Prosecké skály, je vážnější, než újma, která zrušením původních rozhodnutí v přezkumném řízení může vzniknout žalobci. Právy, která žalobce nabyl v dobré víře, se podle § 94 odst. 4 správního řádu rozumí práva nabytá z rozhodnutí, které je předmětem přezkumného řízení. Tímto rozhodnutím bylo v posuzované věci rozhodnutí orgánu ochrany přírody o udělení souhlasu se stavební činností v ochranném pásmu přírodní památky, a proto je podle městského soudu bezpředmětný poukaz žalobce na práva, která údajně nabyl následně na základě jiného, např. územního rozhodnutí. Ani územní rozhodnutí navíc ještě nezakládá žalobci právo stavět, takže vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nemohl být žalobce na tomto právu zkrácen. Územní rozhodnutí sice bylo vydáno, ale v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí dosud nenabylo právní moci. Městský soud nepřisvědčil žalobci, že byl správní orgán povinen mít při srovnání možné újmy žalobci a veřejnému zájmu k dispozici jejich přesné vyčíslení jako majetkové škody. Správní orgán dle citovaného ustanovení zvažuje možnou újmu v širším slova smyslu, tj. včetně nemateriální újmy. Újma, která by mohla vzniknout na přírodní památce Prosecké skály, je přitom jen obtížně vyčíslitelná v penězích. Zájem na zachování předmětné památky v nepoškozeném stavu musí mít přednost před soukromým zájmem žalobce na provádění výstavby.

Žalobní námitky, v nichž se žalobce dovolává územního plánu, ve kterém jsou jeho pozemky vykazovány jako zastavitelná plocha, či kupní smlouvy uzavřené ohledně předmětných pozemků mezi ním a městskou částí Praha 9, považoval městský soud z hlediska posouzení žalobou napadených rozhodnutí za irelevantní, neboť nemají žádný vztah k důvodům, pro něž ministr životního prostředí původní rozhodnutí orgánů ochrany přírody zrušil. Městský soud k tomu dodal, že žalobou napadená rozhodnutí nezpochybňují znění územního plánu ani to, že žalobcem zakoupené pozemky jsou pozemky stavebními. Není však pochyb o tom, že tyto pozemky se nacházejí v ochranném pásmu přírodní památky Prosecké skály a tedy žalobce měl zákonnou povinnost opatřit si k plánované stavební činnosti na těchto pozemcích souhlas orgánu ochrany přírody, a to bez ohledu na územní plán či znění kupní smlouvy.

Městský soud neshledal důvodnými ani ostatní žalobní námitky.

Žalobce („stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž odkázal na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v první části kasační stížnosti nejprve obsáhle rekapituluje obsah žaloby, v druhé části pak naopak velmi stručně formuluje vlastní důvody kasační stížnosti.

Stěžovatel se v prvé řadě domnívá, že městský soud „*nesprávně posoudil právní otázku, zda došlo ve správním řízení k porušení § 152 odst. 5 písm. a) s. ř., tedy že nebyla šetřena práva všech účastníků řízení, zejména pak práva žalobce*“.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku podle stěžovatele uvádí, že stěžovateli žádná práva, zejména pak právo stavět, v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nevznikla, a že tedy nebylo nutno existenci takového práva při vydávání rozhodnutí zohlednit. S tímto právním názorem stěžovatel zásadně nesouhlasí a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 As 12/2009 – 153, publikovaný pod č. 2052/2010 Sb. NSS, z něhož podle stěžovatele vyplývá, že rozhodnutí o umístění stavby zakládá veřejné subjektivní právo.

Stěžovatel se rovněž neztotožňuje s údajným právním názorem Městského soudu v Praze, podle něhož stěžovatel na základě rozhodnutí orgánu ochrany přírody nemohl nabýt práva v dobré víře.

Stěžovatel konečně namítá, že správní orgán i městský soud nesprávně posoudily význam plánu péče o zvláště chráněné území a jeho ochranné pásmo, a proto byl tento plán rovněž chybně použit na daný případ. Zásadní otázkou přitom podle stěžovatele je, zda je plán péče závazným dokumentem, popř. pro koho. Stěžovatel považuje plán péče pouze za jakýsi podpůrný a nezávazný dokument, a to i s ohledem na skutečnost, že jakákoliv jeho závaznost není zákonem stanovena.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Mimo jiné opětovně poukázal na to, že k porušení § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu žalobou napadeným rozhodnutím dojít nemohlo, neboť tímto rozhodnutím ministr životního prostředí rozklad stěžovatele zamítl a potvrdil rozkladem napadené rozhodnutí prvního stupně, ministr tedy postupoval podle § 152 odst. 5 písm. b), nikoliv podle § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu. K plánu péče o zvláště chráněné území žalovaný odkázal na dikci § 38 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, z níž podle žalovaného jednoznačně vyplývá, že plán péče o zvláště chráněné území je podkladem, který při rozhodování orgánů ochrany přírody o udělení souhlasu ke stavební činnosti v ochranném pásmu tohoto zvláště chráněného území nemůže být pominut. Tentýž názor zastává podle žalovaného nejen městský soud, ale i odborná literatura. Žalovaný se plně ztotožňuje se závěry, k nimž v dané otázce městský soud dospěl, a odkazuje na odůvodnění rozsudku městského soudu i žalobou napadeného rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti rovněž navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že stěžovatel ve své kasační stížnosti v podstatě opakuje námitky, které uváděl již v žalobě a se kterými se městský soud ve svém rozsudku vypořádal. Kasační stížnost podle osoby zúčastněné na řízení neobsahuje žádné nové argumenty, které by mohly rozsudek městského soudu zpochybnit. Argumentaci stěžovatele zpochybňující význam a smysl plánu péče považuje osoba zúčastněná na řízení za zcela nepatřičnou a rovněž poukazuje na zakotvení tohoto dokumentu v § 38 zákona o ochraně přírody a krajiny. Rovněž osoba zúčastněná na řízení upozorňuje na to, že žalobou napadená rozhodnutí, jimiž byl zrušen souhlas orgánu ochrany přírody ke stavební činnosti, nabyla právní moci dříve než územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby. V době, kdy územní rozhodnutí nabylo právní moci, již tedy neexistoval souhlas orgánu ochrany přírody s touto stavební činností. Podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 30. 3. 2011 posléze osoba zúčastněná na řízení zaslala Nejvyššímu správnímu soudu na

vědomí rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10. 3. 2011, č. j. 36867/2010-83/2403, jímž bylo ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru stavebního, ze dne 24. 6. 2010, č. j. S - MHMP 978506/2009/OST/Cc/Vo, a věc byla vrácena magistrátu k novému projednání. Zrušeným rozhodnutím magistrátu bylo zamítnuto odvolání osoby zúčastněné na řízení a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 9, odboru výstavby a územního rozvoje, ze dne 28. 8. 2009, č. j. P09 042083/2009, jímž bylo v obnoveném územním řízení znovu rozhodnuto o umístění předmětné stavby stěžovatele.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ovšem musí konstatovat, že shledal kasační stížnost na samé hranici projednatelnosti. Jak již bylo řečeno, stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle rekapituloval obsah své žaloby a polemizoval s žalobou napadeným rozhodnutím, vlastní důvody kasační stížnosti však formuloval velmi stručně a jen k některým otázkám, kterým se věnoval v žalobě, a navíc jen velmi málo zdůvodnil, proč nesouhlasí se závěry, které k jeho žalobním bodům přijal městský soud. Přitom, jak vyplývá již z rekapitulační části tohoto rozsudku, přestože je v ní obsáhlá argumentace městského soudu uvedena jen ve zhuštěné a neúplné podobě, rozsudek městského soudu obsahuje velmi pečlivé, srozumitelné a logicky vystavěné odůvodnění, které se přesvědčivým způsobem vypořádává se všemi žalobními body, jež stěžovatel nadbytečně opakuje v kasační stížnosti.

Je nutno stěžovateli připomenout, že kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.), v tomto řízení tedy Nejvyšší správní soud přezkoumává primárně kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a až případně jeho prostřednictvím, směřují-li k tomu kasační důvody, rovněž žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu. Zároveň je Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti podle § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán stěžovatelem formulovanými důvody kasační stížnosti a nad jejich rámec přihlíží jen k vadám taxativně uvedeným právě v § 109 odst. 4 s. ř. s.; takové vady ovšem Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal. Nejvyšší správní soud tedy vycházel při přezkoumání napadeného rozsudku městského soudu pouze z vlastních kasačních důvodů, které stěžovatel formuloval v druhé části své kasační stížnosti, přičemž míře obecnosti těchto důvodů odpovídá rozsah, v jakém se těmito námitkami Nejvyšší správní soud zabýval. Jak již bylo řečeno, stěžovatel jen velmi málo reagoval na to, jak se s jeho žalobními body vypořádal v napadeném rozsudku městský soud.

Nejvyšší správní soud přitom již k obdobně formulované kasační stížnosti v rozsudku ze dne 17. 7. 2008, č. j. 6 As 27/2007 – 116, dostupném na www.nssoud.cz, poznamenal: *„Procesní strategie stěžovatele při formulaci kasačních námitek, jež musejí být obsahem tohoto podání (srov. § 106 odst. 1 s. ř. s.), pozůstává z doslovného přepisu námitek žalobních, které ovšem směřovaly proti rozhodnutí správního orgánu (...). Od námitek kasačních však nutno očekávat, že přinesou právní argumentaci k vývodům krajského (zde*

*městského) soudu, neboť jen tak vytváří patřičné pole přezkumu rozhodnutí soudu I. stupně ve vztahu k šíři přezkumu Nejvyšším správním soudem. Jestliže stěžovatel uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrdí nezákonnost rozhodnutí městského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pak lze očekávat, že stěžovatel uvede, která právní norma nebyla soudem použita případně, anebo v čem je interpretace přiléhavých právních ustanovení podle názoru stěžovatele nesprávná. Tedy kupř. v čem se soud mýlil, jaké jeho vývody neobstojí z důvodů nutnosti ústavně konformního výkladu apod. Stěžovatel ovšem pod bodem 1. kasační stížnosti, který má zdůvodňovat nezákonnost rozsudku městského soudu, doslova převzal části své žaloby zařazené pod písmeny d) a a), aniž jakkoli argumentoval k vývodům městského soudu. Popisuje přitom postup žalovaného (...). Ovšem neuvádí žádné důvody, proč vysvětlení městského soudu (...) považuje za liché. Nejvyšší správní soud pak za této situace nemůže než obecně konstatovat, že výklad městského soudu shora blíže popsaný považuje za zcela přiléhavý, argumentace soudu je jasná a konzistentní, Nejvyšší správní soud jí nemá obecně co vytknout, konkrétně pak stěžovatel v zásadě vůči této argumentaci ničeho nenamítl.*“ Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než obdobným způsobem postupovat i v nyní posuzované věci a dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Již k první námitce stěžovatele vytýkající žalobou napadenému rozhodnutí údajné porušení § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu tím, že nebyla šetřena práva účastníků řízení, nelze než zopakovat to, co k této otázce uvedl již městský soud. Podle § 152 odst. 5 správního řádu, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu a) rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud se tím plně vyhoví rozkladu a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas, nebo b) rozklad zamítnout. V daném případě žaloba směřovala proti rozhodnutí ministra životního prostředí, jímž byl rozklad stěžovatele proti rozhodnutí ministra životního prostředí v prvním stupni zamítnut. Ministr tedy postupoval v rozkladovém řízení podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu, když rozklad zamítal, tedy nerušil ani neměnil rozkladem napadené rozhodnutí podle § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu. Ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) tudíž na daný případ vůbec nedopadá, a to ani ta jeho část, která vyjadřuje zásadu dvojinstačnosti řízení před ústředním správním úřadem tím, že omezuje možnost změny rozkladem napadeného rozhodnutí na případy, kdy je rozkladu změnou napadeného rozhodnutí plně vyhověno a zároveň tato změna není na újmu žádnému z účastníků, nebo s ní všichni vyslovili souhlas. Argumentace stěžovatele ustanovením § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu je tedy Nejvyššímu správnímu soudu stejně nesrozumitelná, jako byla nesrozumitelná městskému soudu. Tato námitka je v každém případě nedůvodná.

Pokud snad uvedenou námitkou stěžovatel mířil k tomu, že podle jeho názoru ministr životního prostředí nepřihlížel k jeho právům vyplývajícím z rozhodnutí, jež byla ministrem v přezkumném řízení zrušena, pak ovšem na tuto otázku dopadají zcela jiná ustanovení, a to § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, jejichž rozboru a uplatnění na daný případ se městský soud ve svém rozsudku velmi důkladně věnoval. Není přitom pravdou, co v této souvislosti stěžovatel dále namítá, že by totiž městský soud vycházel z toho, že stěžovateli nevznikla žádná práva, jež by bylo třeba v přezkumném řízení zohlednit. Jak již bylo uvedeno, městský soud vycházel z toho, že orgán ochrany přírody udělil stěžovateli souhlas s plánovanou stavební činností v ochranném pásmu přírodní památky, který byl

jednou z podmínek pro následné rozhodnutí o umístění stavby, a byť v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebylo rozhodnutí o umístění stavby ještě v právní moci, městský soud nepopíral, že zrušením rozhodnutí o souhlasu se stavební činností pravděpodobně vznikne stěžovateli újma. Měl však za to, že tato újma, mimo jiné proto, že stěžovateli zatím nebylo vydáno stavební povolení a nezačal tedy ani se stavbou, není ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu větší (tím méně ve zjevném nepoměru) než újma, jež by hrozila, vzhledem k vadám zrušených rozhodnutí orgánů ochrany přírody, dané přírodní památce.

S těmito závěry městského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a neshledal v nich žádný rozpor se svým rozsudkem ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 As 12/2009 – 153, publikovaným pod č. 2052/2010 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí, jež se rovněž týkalo stěžovatele, Nejvyšší správní soud mj. konstatoval, že rozhodnutí o umístění stavby sice nezakládá jeho adresátovi veřejné subjektivní právo stavět, ale zakládá mu při splnění dalších zákonných podmínek právo požádat pro danou stavbu o stavební povolení. I při zohlednění toho, že stěžovateli bylo v dané věci vydáno rozhodnutí o umístění stavby a že osoba zúčastněná na řízení ani další účastníci řízení neuspěli s odvoláním proti tomuto rozhodnutí (jakkoli tato rozhodnutí vydaná v územním řízení ještě v době rozhodování ministra životního prostředí nenabyla právní moci), ovšem i nadále platí, že újma způsobená stěžovateli zrušením rozhodnutí o souhlasu orgánu ochrany přírody nebyla větší (tím méně ve zjevném nepoměru) než újma, jež by hrozila v případě zachování těchto nezákonných rozhodnutí přírodní památce Prosecké skály. To platí zvláště za situace, kdy žalobou napadená rozhodnutí ministra životního prostředí nevyloučila možnost, že bude stěžovateli souhlas se stavební činností znovu vydán, uložila však orgánům ochrany přírody zásadním způsobem doplnit dokazování, veškeré dosavadní i nově opatřené důkazy řádně zhodnotit a teprve po té o žádosti stěžovatele o vydání souhlasu znovu rozhodnout. Jak již konstatoval městský soud, po odstranění vytýkaných vad byl stěžovateli souhlas s předmětnou stavební činností v ochranném pásmu přírodní památky skutečně znovu vydán. Pokud stěžovatel za těchto okolností i nadále brojí proti zrušení původních rozhodnutí orgánů ochrany přírody o souhlasu se stavební činností, lze to vysvětlit snad jen snahou domoci se následně podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, náhrady případné škody, vydání souhlasu se stavební činností v ochranném pásmu dané přírodní památky však stěžovatel v každém případě již dosáhl.

Pokud jde o stížní námitku, kterou stěžovatel brojí proti údajnému právnímu názoru městského soudu, podle něhož stěžovatel na základě rozhodnutí orgánu ochrany přírody nemohl nabýt práva v dobré víře, tato námitka se zcela míjí s rozhodovacími důvody městského soudu, neboť takový závěr městský soud ve svém rozsudku nevyslovil. Jak již bylo konstatováno, městský soud nepopíral, že v souvislosti se zrušením rozhodnutí orgánů ochrany přírody mohla stěžovateli vzniknout újma na právech, která nabyl v dobré víře, měl však za to, že tato újma není ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu ve zjevném nepoměru k hrozící újmě na veřejném zájmu, tedy na ochraně dané přírodní památky.

K námitce týkající se význam plánu péče o zvláště chráněné území a jeho ochranné pásmo nezbývá než opět odkázat na zcela vyčerpávající argumentaci městského soudu, s níž stěžovatel vyjadřuje v kasační stížnosti nesouhlas, aniž by však podrobněji zdůvodnil,

proč s ní nesouhlasí. Lze jen znovu zopakovat, že městský soud ani žalobou napadené rozhodnutí nepopírají, že plán péče není pro fyzické a právnické osoby závazný, jak § 38 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny výslovně stanoví, nepopírají ani, že není závazný pro orgán ochrany přírody v tom smyslu, že by se od něho orgán ochrany přírody při rozhodování nemohl v žádném případě odchýlit. Nicméně městský soud i žalobou napadené rozhodnutí připomínají právě dikci § 38 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle něhož plán péče o zvláště chráněné území a jeho ochranné pásmo je odborný a koncepční dokument ochrany přírody, který na základě údajů o dosavadním vývoji a současném stavu zvláště chráněného území navrhuje opatření na zachování nebo zlepšení stavu předmětu ochrany ve zvláště chráněném území a na zabezpečení zvláště chráněného území před nepříznivými vlivy okolí v jeho ochranném pásmu. Plán péče slouží jako podklad pro jiné druhy plánovacích dokumentů a pro rozhodování orgánů ochrany přírody.

Z tohoto zákonného ustanovení tedy skutečně vyplývá, že jde o dokument pro rozhodování orgánu ochrany přírody, mj. podle § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny o udělení souhlasu se stavební činností v ochranném pásmu zvláště chráněného území, zcela klíčový. Pokud se tedy hodlal orgán ochrany přírody od navrženého opatření na zabezpečení zvláště chráněného území před nepříznivými vlivy okolí v jeho ochranném pásmu, kterým bylo v případě plánu péče o přírodní památku Prosecké skály zabránění jakékoli další stavební činnosti v jejím ochranném pásmu, explicitně odchýlit tím, že vydá naopak souhlas se stavební činností v tomto ochranném pásmu, nemohl tak skutečně učinit jinak než po důkladném zjištění a znaleckém posouzení možných dopadů zamýšlené stavební činnosti na předmět ochrany. Pokud však orgány ochrany přírody v původních rozhodnutích provedly tato zjištění a zhodnocení zcela nedostatečně a daný plán péče reflektovaly v podstatě toliko tím, že konstatovaly, že nejde o závazný dokument, nemohla tato rozhodnutí, jak zcela správně konstatoval městský soud, obstát a byla ministrem životního prostředí po právu zrušena.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto řízení úspěch, ovšem úspěšnému žalovanému náhrada nákladů nebyla přiznána, neboť mu v tomto kasačním řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by byla spojena náhrada takto vzniklých nákladů řízení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. února 2012

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu